31999R1601

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1601/1999
z dnia 12 lipca 1999 r.
nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego na druty ze stali nierdzewnej o średnicy mniejszej niż 1 mm pochodzące z Indii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu drutów ze stali nierdzewnej o średnicy mniejszej niż 1 mm pochodzących z Republiki Korei

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej [1], w szczególności jego art. 14 i 15,

uwzględniając wniosek Komisji, przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(A) ŚRODKI TYMCZASOWE

(1) Komisja, rozporządzeniem (WE) nr 619/1999 [2] (zwanego dalej „rozporządzeniem tymczasowym"), nałożyła tymczasowe cła wyrównawcze na przywóz drutów ze stali nierdzewnej o średnicy mniejszej niż 1 mm (zwanych dalej „drutami cienkimi" lub „przedmiotowym produktem"), pochodzących z Indii oraz z Republiki Korei (zwanej dalej „Koreą"), i oznaczonych kodem CN ex 7223 00 19.

(B) DALSZA PROCEDURA

(2) Po ujawnieniu zasadniczych faktów oraz względów, na podstawie których zdecydowano o nałożeniu tymczasowych środków na przywóz cienkich drutów pochodzących z Indii i Korei (zwanym dalej „ujawnieniem"), kilka zainteresowanych stron przedłożyło uwagi na piśmie. Strony, które się o to zwróciły, uzyskały także możliwość poddania się ustnemu przesłuchaniu.

(3) Komisja kontynuowała poszukiwania i weryfikację wszystkich informacji, które uznała za niezbędne do ostatecznych ustaleń.

(4) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i względach, na podstawie których zamierza się zalecić i) nałożenie ostatecznych ceł wyrównawczych na przywóz z Indii oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym od tego przywozu oraz ii) zakończenie postępowania przeciw przywozowi z Korei bez nałożenia środków. Stronom wyznaczono także okres, w którym mogły składać oświadczenia w związku z tym ujawnieniem.

(5) Uwagi w formie pisemnej i ustnej złożone przez strony zostały rozważone i, jeżeli uznano to za właściwe, tymczasowe ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

(C) PRZEDMIOTOWY PRODUKT I PRODUKT PODOBNY

(6) Przedmiotowym produktem są druty cienkie, zawierające wagowo 2,5 % lub więcej niklu, inne niż te zawierające wagowo 28 % lub więcej niklu, ale nie więcej niż 31 % niklu oraz 20 % lub więcej chromu, ale nie więcej niż 22 % chromu.

(7) Podczas tymczasowego etapu dochodzenia ustalono, że istniały różnice we właściwościach fizycznych i zastosowaniach między drutami objętymi obecnym dochodzeniem, tj. o średnicy 1 mm lub większej (drut gruby) i drutami o średnicy mniejszej niż 1 mm (drut cienki). Z tych względów okazało się także, że nie istniała, albo istniała jedynie w bardzo ograniczonym stopniu, możliwość wzajemnego wymiennego zastosowania drutu grubego i drutu cienkiego. Jednakże w rozporządzeniu tymczasowym stwierdzono również, że kwestia, czy można dokonać wyraźnego rozróżnienia między tymi dwoma produktami będzie dalej badana aż do ostatecznego rozstrzygnięcia.

(8) Na podstawie dalszych informacji uzyskanych od zainteresowanych stron ustalono, że drut gruby i drut cienki stanowią dwa różne produkty ze względu na ich odmienne właściwości fizyczne i wykorzystanie dla odmiennych zastosowań Po pierwsze, w odniesieniu do właściwości fizycznych, wytrzymałość na rozciąganie, ziarnista struktura i powłoka drutów jest inna dla drutów grubych i cienkich Po drugie, w odniesieniu do różnych zastosowań tych dwóch produktów, ustalono, że drut gruby jest wykorzystywany w budownictwie do trwalszych zastosowań, takich jak elementy łączne, produkty do zbrojenia murów, druty do spawania itp. Natomiast drut cienki jest wykorzystywany zasadniczo do zastosowań precyzyjnych, takich jak ekrany i filtry (splatane siatki druciane z małymi otworami służące do filtrowania bardzo drobnych lub małych cząstek (na przykład filtry przeciwpyłowe lub filtry chemiczne), do celów medycznych/chirurgicznych itp.

(9) Na podstawie powyższych ustaleń stwierdzono, że druty cienkie i grube są dwoma różnymi produktami, które posiadają różne właściwości fizyczne i różne zastosowania, oraz że z punktu widzenia użytkownika drutów nie mogą być one stosowane wymiennie.

(10) Ponieważ nie zostały przedstawione przez zainteresowane strony żadne argumenty w odniesieniu do tymczasowych ustaleń Komisji w sprawie przedmiotowego produktu oraz złożone oświadczenia w sprawie produktu podobnego, zostają niniejszym potwierdzone fakty i ustalenia określone w akapitach 8–12 rozporządzenia tymczasowego.

[1] Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1.
[2] Dz.U. L 79 z 24.3.1999, str. 60.

(D) **SUBSYDIA**

I. INDIE

1. **System „paszportowy" (PBS) i system „paszportowy" uprawnienia celnego (DEPB)**

(11) Rząd Indii („RI") i dziewięciu wywożących producentów twierdziło, że te systemy, opisane w akapitach 14–25 i 26–35 rozporządzenia tymczasowego, zostały błędnie ocenione przez Komisję w odniesieniu do zakresu subsydiowania oraz wielkości korzyści podlegających wyrównaniu. W szczególności, twierdzą oni, że ocena Komisji dotycząca korzyści uzyskanych z tych systemów była nieprawidłowa, ponieważ zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 2026/97 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") wyłącznie nadmierny zwrot cła może być uznawany jako subsydium.

(12) Komisja użyła następującej metody w celu ustalenia, czy PBS i DEPB stanowią subsydia podlegające wyrównaniu oraz w przypadku odpowiedzi pozytywnej, obliczenia kwoty korzyści. Na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) ii) rozporządzenia podstawowego, Komisja stanęła na stanowisku, że systemy te angażują finansowy wkład RI, ponieważ przychód rządu (tj. należności przywozowe od przywozu), należny w innym wypadku, nie jest pobrany. Istnieje także korzyść dla otrzymującego, ponieważ producenci wywożący nie musieli zapłacić zwykłych należności celnych przywozowych.

(13) Jednakże art. 2 ust. 1 lit. a) ii) rozporządzenia podstawowego przewiduje wyjątki od zasady ogólnej dla, miedzy innymi, systemów ceł zwrotnych i systemów ceł zwrotnych od substytutów zgodne ze ścisłymi zasadami ustanowionymi w i) załącznika I, w załącznikach II (definicja i zasady systemów ceł zwrotnych) oraz III (definicja i zasady systemów ceł zwrotnych od substytutów) rozporządzenia podstawowego.

(14) Analiza przeprowadzona przez Komisję ujawniła, że ani PBS, ani DEPB nie są systemami ceł zwrotnych lub systemami ceł zwrotnych od substytutów. Systemom tym brakuje wbudowanego obowiązku do przywozu wyłącznie towarów, które są zużywane do produkcji towarów wywożonych (załącznik II do rozporządzenia podstawowego). Ponadto, nie ma działającego systemu weryfikacyjnego sprawdzającego, czy przywóz jest rzeczywiście używany w procesie produkcyjnym. Nie jest to system ceł zwrotnych od substytutów, ponieważ przywożone towary nie muszą być w tej samej ilości i o tych samych właściwościach co środki inwestycyjne i produkcyjne ze źródeł krajowych, które zostały zużyte do wytwarzania produktów wywożonych (załącznik III do rozporządzenia podstawowego). W końcu, producenci wywożący kwalifikują się do otrzymywania korzyści wynikających z PBS i DEPB bez względu na to, czy w ogóle przywożą jakiekolwiek środki inwestycyjne i produkcyjne. W celu uzyskania korzyści wystarczy, aby eksporter po prostu wywiózł towary, bez potrzeby wykazania, że jakikolwiek środek inwestycyjny i produkcyjny został rzeczywiście przywieziony; zatem, producenci wywożący zaopatrujący się lokalnie w środki inwestycyjne i produkcyjne i nie przywożący towarów, które mogą być użyte jako środki inwestycyjne i produkcyjne są upoważnieni do otrzymywania korzyści wynikających z PBS i DEPB. Stąd, PBS i DEPB nie są zgodne z przepisami załączników I–III. Ponieważ niniejszym wyjątek od definicji subsydium z art. 2 rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania, korzyścią podlegającą wyrównaniu jest zmniejszenie całkowitych należności celnych przywozowych zazwyczaj należnych od wszystkich przywozów.

(15) Z powyższego jasno wynika, że nadmierne zwolnienie z należności celnych przywozowych jest podstawą obliczania kwoty korzyści tylko w przypadku systemów ceł zwrotnych lub systemów ceł zwrotnych od substytutów bona fide. Ponieważ ustalono, że PBS i DEPB nie spełniają kryteriów żadnej z tych dwóch kategorii, korzyścią jest całkowite zwolnienie należności celnych przywozowych, a nie jakikolwiek przypuszczane nadmierne zwolnienie.

(16) RI oraz dziewięciu producentów wywożących argumentował, że traktowanie tych systemów jest niezgodne z tymczasowymi ustaleniami w równorzędnym postępowaniu antydumpingowym, ponieważ Komisja przyznała w postępowaniu antydumpingowym odliczenie dla należności celnych przywozowych niezapłaconych w ramach PBS i DEPB dla przywożonych środków inwestycyjnych i produkcyjnych rzeczywiście zużytych do produkcji wywożonych produktów.

(17) Jednakże na podstawie art. 2 ust. 10 lit. b) podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, rozporządzenia (WE) nr 384/96 [1], odliczenie było przyznawane wyłącznie wtedy, gdy wykazano, że materiały, od których zapłacono należności celne przywozowe, zostały fizycznie włączone w dany produkt sprzedawany na rynku krajowym, oraz że należności celne przywozowe nie zostały pobrane lub zrefundowane w odniesieniu do towarów wywożonych do Wspólnoty. Chociaż takie odliczenie ostatecznie zmniejszy margines dumpingu, nie ma ono związku z dochodzeniem antysubsydyjnym, ponieważ ustalono już, że PBS i DEPB podlegają wyrównaniu, na podstawie przepisów rozporządzenia podstawowego, z przyczyn określonych powyżej. Jak wyjaśniono powyżej, po stwierdzeniu, że istnieje subsydium podlegające wyrównaniu, korzyścią otrzymującego jest pełna kwota cła przywozowego niezapłaconego przez producenta wywożącego od wszystkich transakcji przywozu. W tym względzie nie należy do Komisji odtwarzanie PBS i DEPB w celu ustalenia, które towary zostały fizycznie włączone, a które nie. Należy podkreślić ponadto, że analiza dotycząca podlegania przez system wyrównaniu oraz odliczenia środków inwestycyjnych i produkcyjnych fizycznie włączonych są całkowicie odmienne w odniesieniu do celu, metodologii obliczania oraz podstawy prawnej. Celem badania odliczenia w dochodzeniu antydumpingowym jest dostosowane normalnych wartości. Badanie podlegania przez system wyrównaniu w postępowaniu antysubsydyjnym ma na celu ustalenie korzyści otrzymywanych przez eksportera na jego podstawie. Ponadto, metodologia obliczania jest

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 905/98 (Dz.U. L 128 z 30.4.1998, str. 18).

inna w postępowaniu antydumpingowym i w postępowaniu antysubsydyjnym. Podczas gdy w postępowaniu antydumpingowym odliczenie przyznaje się wyłącznie w odniesieniu do wywozu danych produktów do Wspólnoty, to w postępowaniu antysubsydyjnym korzyści bada się w odniesieniu do całkowitego wywozu wszystkich produktów do wszystkich miejsc przeznaczenia, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz „Wytycznymi dla obliczania kwoty subsydium w postępowaniu w sprawie cła wyrównawczego" (zwanymi dalej „Wytycznymi obliczeniowymi") ([1]).

(18) RI oraz dziewięciu producentów wywozowych dalej argumentowało, że Komisja powinna zbadać, czy rzeczywiście miał miejsce nadmierny zwrot opłat przywozowych od środków inwestycyjnych i produkcyjnych zużytych w procesie produkcyjnym.

(19) Jak już wyjaśniono w akapitach 12–15, załączniki II i III zawierają zasady ustalania, czy system stanowi zwrot cła, czy też zwrot cła od substytutów. Nadmierne zwolnienie z należności celnych przywozowych jest podstawą dla obliczenia kwoty korzyści wyłącznie w przypadku systemów ceł zwrotnych i systemów ceł zwrotnych od substytutów. Nie można przyjąć tego argumentu, ponieważ kwestia nadmiernego zwolnienia pojawia się wyłącznie w kontekście oceny poprawnie ustanowionych systemów ceł zwrotnych/systemów ceł zwrotnych od substytutów, a ustalono już, że PBS i DEPB nie są systemami ceł zwrotnych lub systemami ceł zwrotnych od substytutów w rozumieniu i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego.

(20) RI i dziewięciu producentów wywożących twierdzi, że Komisja nie zbadała, czy RI stosuje system lub procedurę w celu potwierdzenia, które środki inwestycyjne i produkcyjne są używane w procesie produkcyjnym produktów wywożonych i w jakich ilościach. RI twierdzi, że standardowe normy środków produkcyjnych i inwestycyjnych/wyników stanowią odpowiedni system weryfikacyjny.

(21) Argument ten odnosi się do kwestii, czy PBS i DEPB mogą być traktowane jako systemy ceł zwrotnych lub systemy ceł zwrotnych od substytutów. Ponieważ ustalono, że PBS i DEPB nie są systemami ceł zwrotnych lub systemami ceł zwrotnych od substytutów w rozumieniu załączników II i III do rozporządzenia podstawowego, nie jest konieczne prowadzenie dalszego badania. Nawet jeżeli PBS i DEPB spełniają kryteria załączników II i III, należy stwierdzić, że nie istnieje rozsądny system weryfikacyjny. Normy środków inwestycyjnych i produkcyjnych/wyników są wykazem możliwych pozycji, które mogą być używane w procesie produkcyjnym i określają ich ilości. Jednakże normy nakładów/wyników nie są systemem weryfikacyjnym w rozumieniu ust. 5 załącznika II do rozporządzenia podstawowego. Normy te nie przewidują weryfikacji środków inwestycyjnych i produkcyjnych rzeczywiście zużytych w procesie produkcyjnym i nie przewidują systemu weryfikacyjnego sprawdzającego, czy te środki produkcji zostały rzeczywiście przywiezione.

(22) RI i dziewięciu producentów wywożących zarzuca, że Komisja nieprawidłowo wyrównała wartość kwoty kredytu w pozwoleniu DEPB zamiast wartości netto przy sprzedaży pozwolenia. Jedno z przedsiębiorstw twierdziło, że podatek z tytułu sprzedaży, który był płacony przy sprzedaży pozwolenia, powinien zostać odjęty od całkowitej kwoty subsydium.

(23) Na podstawie obecnych przepisów DEPB, przedsiębiorstwo, które uzyskało pozwolenie, ma dwie możliwości: dokonać przywozu jakiegokolwiek produktu (z wyjątkiem pozycji wyszczególnionej na wykazie negatywnym) używając kredytu do wyrównania należności celnych przywozowych lub przekazać pozwolenie stronie trzeciej. Jak wyjaśniono w akapicie 34 rozporządzenia tymczasowego, Komisja uważa, że „sprzedaż pozwolenia po cenie niższej niż wartość nominalna jest decyzją czysto handlową, która nie ma wpływu na korzyści otrzymane z systemu". Ponadto, art. 7 rozporządzenia podstawowego wymienia elementy, które mogą być odjęte od kwoty subsydium. Opłaty zgłoszeniowe lub koszty koniecznie ponoszone celu zakwalifikowania się lub uzyskania subsydium mogą być odjęte od kwoty subsydium. Przekazanie kwoty niższej niż przyznana oraz podatek z tytułu sprzedaży nie mogą być uznawane za uzasadnione potrącenia w rozumieniu art. 7 rozporządzenia podstawowego ponieważ elementy te nie są kosztem koniecznie ponoszonym w celu zakwalifikowania się lub uzyskania subsydium.

(24) RI i dziewięciu producentów wywożących argumentowało, że Komisja dwukrotnie wyrównywała część korzyści uzyskanych w ramach tych systemów w związku z pokryciem się obecnego postępowania oraz postępowania w sprawie prętów stalowych ciągnionych i szlifowanych lub polerowanych ze stali nierdzewnej.

([1]) Dz.U. C 394 z 17.12.1998, str. 6.

(25) Komisja postępowała według tej samej metody, która była używana dla antybiotyków [1] i prętów ze stali nierdzewnej [2]. Na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, kwota subsydium podlegającego wyrównaniu została ustalona poprzez wydzielenie wartości całkowitego subsydium od poziomu całkowitego wywozu. Ponieważ subsydia wywozowe były związane nie z wywozem danego towaru, lecz z całością wywozu przedsiębiorstw, Komisja uznała za właściwe użycie tej właśnie metody. Przy użyciu tej metody nie miało miejsca podwójne liczenie korzyści już policzonych jako podlegające środkom wyrównawczym, ponieważ subsydia zostały wydzielone od całkowitego wywozu.

(26) Jedno z przedsiębiorstw, Raajratna Metal Industries Ltd, zakwestionowała metodę użytą przez Komisję w obliczaniu kwoty korzyści uzyskanej ze systemów PBS i DEPB. Przedsiębiorstwo to utrzymuje, że pod uwagę powinny zostać wzięte wyłącznie kredyty uzyskane na dany produkt w czasie trwania postępowania. Kwota ta, jak utrzymuje to przedsiębiorstwo, powinna być wydzielona od właściwego obrotu wywozowego danego towaru w celu wyliczenia korzyści.

(27) Komisja jest zdania, że jeżeli zostałby przyjęty ten argument, skutkiem byłoby wyrównanie potencjalnych, a nie rzeczywistych korzyści otrzymanych w trakcie dochodzenia. Skoro nie można uznać, że przedsiębiorstwo otrzymywało subsydium, aż do momentu, w którym kredyt został wykorzystany, Komisja zdecydowała, że właśnie całkowite wypłacone kwoty najlepiej odzwierciedlają prawdziwą korzyść uzyskaną przez przedsiębiorstwo. Dlatego argument ten został odrzucony.

2. **Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz (EPCGS)**

(28) Trzy przedsiębiorstwa przedstawiły twierdzenie dotyczące programu wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promującego wywóz (EPCGS), opisanego w akapitach 36–39 rozporządzenia tymczasowego. Dotyczą one podziału korzyści w uzupełnieniu do okresu amortyzacji środków trwałych.

(29) Argumentowano, że zaistniała rozbieżność między okresem amortyzacji użytym w liście ujawniającym oraz w rozporządzeniu tymczasowym. Komisja określiła średnią okresów amortyzacji używanych przez wszystkich producentów wywożących produkujących dany towar i ustaliła średni okres amortyzacji na dwanaście lat. Okres ten został użyty w tymczasowych ustaleniach i zostanie potwierdzony na etapie ostatecznym. Kwota subsydium w ramach EPCGS została podzielona na dwanaście lat zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(30) Jedno z przedsiębiorstw argumentowało, że jego dobra inwestycyjne były amortyzowane przez dwadzieścia jeden lat, oraz że ten okres amortyzacji powinien zostać użyty zamiast średniej dwunastu lat.

(31) Jak wyjaśniono powyżej, służby Komisji, przy przyjmowaniu ustaleń końcowych określiły normalny okres amortyzacji dóbr inwestycyjnych w branży drutów ze stali nierdzewnej tj. dwanaście lat, na podstawie średniego okresu używanego przez współpracujących producentów wywożących z Indii. Jest to zgodne z wymaganiami art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że w przypadku gdy subsydium może być związane z nabyciem aktywów trwałych, kwotę subsydium podlegającego wyrównaniu oblicza się poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalny okres amortyzacji takich aktywów w danym przemyśle. W świetle tego przepisu, nie jest właściwe używanie szczególnego okresu amortyzacji przedsiębiorstwa. Dlatego to twierdzenie zostało odrzucone.

3. **System zwolnienia z podatku dochodowego**

(32) Jedno z przedsiębiorstw, Drawmet Wires Ltd, nie przedstawiło kopii deklaracji podatku dochodowego w nieprzekraczalnym terminie ustalonym przez Komisję i dlatego zostało uznana za niewspółpracujące do celów zwolnienia z podatku dochodowego. Po ujawnieniu, przedsiębiorstwo to przedłożyło kopię deklaracji podatkowej, z której wynikało, że nie uzyskano żadnych korzyści w ramach tego systemu. Dlatego margines subsydium dla Drawmet Wires Ltd jest dostosowany do 8,5 %.

4. **Kwota subsydiów podlegających wyrównaniu**

(33) Biorąc pod uwagę ustalenia końcowe, odnoszące się do różnych systemów określonych powyżej, kwota subsydiów podlegających wyrównaniu dla każdego z producentów wywożących podlegających dochodzeniu wynosi:

[1] Dz.U. L 273 z 9.10.1998, str. 4.
[2] Dz.U. L 202 z 18.7.1998, str. 44.

	PBS	DEPB	EPCGS	Podatek dochodowy	Suma
Drawmet Wires	1,4 %	7,1 %	0,0 %	0,0 %	8,5 %
Indore Wire	7,7 %	10,7 %	0,9 %	0,0 %	19,3 %
Isinox Steel	4,3 %	5,8 %	0,0 %	0,0 %	0,1 %
Kei Industries	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %
Macro Bars	9,6 %	12,6 %	0,0 %	3,2 %	25,4 %
Mukand Ltd	7,5 %	5,7 %	0,0 %	0,0 %	13,2 %
Raajratna	23,3 %	13,7 %	0,0 %	5,9 %	42,9 %
Venus Wire	19,8 %	14,3 %	0,0 %	1,3 %	35,4 %

(34) Kwota subsydium ostatecznie ustalonego dla przedsiębiorstw indyjskich innych niż współpracujące w tym dochodzeniu, wyrażona jako udział procentowy ceny netto franco granica Wspólnoty, wynosi 44,4 %, która to kwota jest sumą najwyższych kwot przyznanych współpracującym eksporterom z każdego systemu.

II. KOREA

1. **Programy pożyczkowe**

a) *Obliczanie wzorcowej stopy procentowej*

(35) RK („RK") twierdził, że w odniesieniu do obliczania kwoty subsydium w przypadku pożyczek, należało wziąć pod uwagę koszt dla rządu, a nie korzyść dla otrzymującego, powołując się na art. 19 ust. 4 i art. 6 ust. 1 lit. a), oraz lit. k) i l) załącznika I Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (Agreement on subsidies and countervailing measures (ASCM)).

(36) Uznaje się, że przepisy, na które powołuje się RK, nie mają zastosowania do programów pożyczkowych podlegających dochodzeniu. art. 19 ust. 4 ASCM ustala, że nie nakłada się cła wyrównawczego w kwocie wyższej od wysokości subsydium, którego istnienie ustalono, obliczonego na podstawie przyznanych korzyści. Przestrzegano tego przepisu, ponieważ postępowano według wyraźnych zasad dotyczących obliczania subsydium w przypadku pożyczek, tj. art. 5 i art. 6 lit b) rozporządzenia podstawowego, które inkorporuje art. 14 lit. b) ASCM. Zasady te wyraźnie ustalają, że subsydium powinno być obliczone w odniesieniu do korzyści, które są różnicą między kwotą, którą płaci przedsiębiorstwo otrzymujące pożyczkę a kwotą, którą przedsiębiorstwo zapłaciłoby za porównywalną pożyczkę zaciągniętą na warunkach rynkowych. art. 19 ust. 4 ASCM nie stwarza wymogu obliczania subsydium na podstawie kosztu dla rządu. art. 6 ust. 1 lit a) ASCM dotyczy domniemania poważnego uszczerbku w pewnych okolicznościach, co nie ma zastosowania do postępowania w sprawie ceł wyrównawczych. Litera k) załącznika I do ASCM, odzwierciedlona w załączniku I do rozporządzenia podstawowego, przewiduje specjalne zasady dla kredytów eksportowych. Które stanowią wyjątek od ogólnych zasad obliczania subsydiów. Litera l) sama w sobie nie ustanawia, że obliczanie według kosztów dla rządu przeważa nad wyraźnymi zasadami art. 5 i art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego, w szczególności z tego powodu, ze pozycja ta była już umieszczona w przykładowym wykazie subsydiów wywozowych przyjętej podczas Rundy Tokijskiej negocjacji GATT, w czasie, gdy obliczanie na podstawie korzyści dla otrzymującego nie było jeszcze włączone do zasad WTO.

(37) Ponadto, RK twierdził, że porównanie odsetek zapłaconych w ramach programu pożyczek rządowych z odsetkami od pożyczek zaciągniętych na warunkach rynkowych stanowiłoby błędne założenie, że odsetki od wszystkich pożyczek w gospodarce są takie same.

(38) Komisja nie zakłada, że wszystkie pożyczki są takie same, lecz użyła jako wzorcowych tych pożyczek, które mogą być uznane za porównywalne na podstawie terminu spłaty, sumy głównej i celu pożyczki, jak jest wymagane w ramach art. 6 lit b) rozporządzenia podstawowego.

(39) W końcu, RK twierdził, że odpowiednią wzorcową stopą procentową powinna być ta, która jest płacona od porównywalnej pożyczki przyznanej w tym samym czasie co przedmiotowa pożyczka, a nie stopa procentowa przeważająca w czasie trwania dochodzenia, ponieważ w czasie trwania dochodzenia stopa procentowa była wyższa niż zazwyczaj ze względu na kryzys finansowy.

(40) Podczas dochodzenia ustalono, że stopy procentowe dla pożyczek przyznanych na zasadach rynkowych odzwierciedlają warunki rynkowe poprzez zmiany w czasie. Takie pożyczki miały takie same stopy procentowe w okresie dochodzenia bez względu na to, czy zostały przyznane w tym samym czasie co pożyczka rządowa czy też nie. W związku z tym, Komisja nie odchodzi od swojej normalnej praktyki ustanowionej w rozporządzeniu podstawowym oraz wytycznych w sprawie obliczania. Zatem twierdzenie to zostało odrzucone.

(41) Dwóch koreańskich producentów wywożących twierdziło, że podział pożyczek dokonany przez Komisję na pięć kategorii na podstawie sumy głównej jest arbitralny i niezgodny z praktyką banków koreańskich, a w konsekwencji ustalenie stopy procentowej na podstawie kwoty pożyczki nie stanowi odpowiedniej metodologii ustalania wzorcowej stopy procentowej. Jeden z koreańskich producentów wywożących twierdził, że ponieważ banki koreańskie nie biorą pod uwagę wysokości kwoty pożyczki w ustalaniu czynników stopy procentowej, Komisja powinna użyć jako jedynego wzorca rzeczywistą średnią stopę procentową producenta płaconą od pożyczek zaciągniętych na warunkach rynkowych. Dwóch koreańskich producentów wywożących twierdziło także, że Komisja powinna użyć stóp procentowych od pożyczek handlowych jako wzorcowych stóp procentowych dla pożyczek EXIM-SM.

(42) W odpowiedzi na te twierdzenia uznaje się, że art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego stwierdza jasno, że wzorcem dla obliczania subsydium jest porównywalna pożyczka zaciągniętą na warunkach rynkowych, którą przedsiębiorstwo mogło rzeczywiście uzyskać na rynku. Dlatego, praktyką Wspólnoty w tym obszarze, jak ustalono w wytycznych obliczeniowych, jest porównanie pożyczek o podobnej kwocie, celu i terminie spłaty. Pożyczki handlowe (tj. pożyczki krótkoterminowe dla specjalnych celów operacyjnych) uzyskane przez koreańskich producentów wywożących są odmienne co do celu (patrz akapit 126 rozporządzenia tymczasowego) oraz okresu pożyczki od badanych pożyczek EXIM-SM i dlatego nie są pożyczkami porównywalnymi. Dlatego twierdzenia te zostały odrzucone.

(43) Dwóch koreańskich producentów wywożących argumentowało dalej, że Komisja użyła wyjątkowo wysokich stóp procentowych wynikających z kryzysu finansowego w Korei jako wzorca dla obliczania subsydium wynikającego z pożyczek udzielonych przed kryzysem.

(44) art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi, że korzyść oblicza się przez porównanie stóp procentowych od pożyczek rządowych ze stopami procentowymi od porównywalnych pożyczek zaciągniętych na warunkach rynkowych. W celu dokonania tego, porównano średnie stopy procentowe od pożyczek rządowych ze średnimi stopami procentowymi od porównywalnych pożyczek rynkowych w czasie trwania postępowania. Dlatego twierdzenie to zostało odrzucone.

b) *Pożyczka na produkcję sieci rybackich (FNPL)*

(45) RK twierdził, że ponieważ pożyczka ta była przeznaczona dla branży sieci rybackich, nie przyznawała korzyści dla eksportera drutów ze stali nierdzewnej, ani nie była przeznaczona dla branży stali nierdzewnej. Ponadto, przedsiębiorstwo produkujące zarówno sieci rybackie, jak i druty ze stali nierdzewnej, zarządzała osobno środkami finansowymi oraz rachunkowością.

(46) W trakcie dochodzenia ustalono, że wywożący producenci drutów ze stali nierdzewnej otrzymali taką pożyczkę, która podlega wyrównaniu, ponieważ, jak przyznał RK, jest przeznaczona dla branży sieci rybackich. Uznaje się, że nie ma znaczenia to, że przedmiotowy system, nie jest przeznaczony dla branży produkującej produkt, w sprawie którego prowadzone jest postępowanie tak długo, jak program jest przeznaczony dla danej branży jako taki i korzyści wynikające z niego mogą być powiązane z produkcją danego produktu. Chodzi o ostatnie zastrzeżenie, ponieważ subsydiowana pożyczka zmniejszyła całkowite koszty finansowania producenta, co stanowi korzyść dla danego produktu. Nie przedstawiono dowodów na to, że zarządzanie środkami finansowymi przez zainteresowanych producentów wywożących było prowadzane w taki sposób, aby przyznanie pożyczki nie wpłynęło na całkowite koszty finansowania przedsiębiorstwa. Dlatego twierdzenie to zastało odrzucone.

c) *Pożyczki na rozpoczęcie działalności przez MSP oraz promocję (SME-SPFL)*

(47) RK twierdził, że pożyczki typu C przyznane przez Pusan Metropolitan City Support Fund Establishment and Operation By-law nie były zależne od wyników osiąganych w wywozie, ponieważ osiem głównych i dwanaście dodatkowych kryteriów ustalających możliwość uzyskania pożyczki jest kryteriami obiektywnymi i neutralnymi. Jednym czynnikiem związanym z wywozem jest fakt, że szczególnie bierze się pod uwagę MSP, których sprzedaż na wywóz stanowi więcej niż 20 % całkowitego obrotu. Celem tego systemu jest nie wspieranie wywozu, lecz używanie udziału wywozu jako pośredniego wskaźnika działań z zakresu rozwoju technicznego.

(48) Uznaje się, że nawet jeżeli warunek związany z wynikami osiąganymi w wywozie jest jednym z kilku kryteriów, niemniej jednak powoduje, że system zależy od wyników osiąganych w wywozie i dlatego jest specyficzny. Ustalono jasno w art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, że subsydia zależne prawnie lub faktycznie, bez względu na to, czy jako jeden, czy też jeden z kilku warunków, od wyników osiąganych w wywozie, uznaje się za specyficzne. Ponieważ jednym z czynników branych pod uwagę przez instytucję przyznającą pożyczkę jest osiągnięcie minimalnego udziału wywozu w całkowitym obrocie, wymóg zależności wyników osiąganych w wywozie jest spełniony, ponieważ przedsiębiorstwa mogły nie uzyskać korzyści bez przekraczania pewnego poziomu sprzedaży na wywóz. Dlatego twierdzenie RK zostało odrzucone.

d) *Pożyczka dla przedsiębiorców na rozwój techniczny (TDBL)/Fundusz wspierania nauki i techniki (STPF)*

(49) RK twierdził, że programy te zapewniają pomoc dla działań badawczych zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. a) ASCM i dlatego nie mogą podlegać badaniu oraz nie podlegają wyrównaniu. Ponadto, rozwój techniczny, a także wspieranie nauki i techniki są kryteriami obiektywnymi i neutralnymi w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ASCM, a programy są ogólnie dostępne dla wszystkich branż, które inwestują w projekty rozwoju technicznego i dlatego nie są one specyficzne. W odniesieniu do STPF, RK twierdził dalej, że skoro Ministerstwo Nauki i Techniki posługuje się kryteriami przejrzystymi i obiektywnymi, nie może podejmować uznaniowych decyzji co do projektów priorytetowych, oraz że Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów na wsparcie wniosku, że decyzje były podejmowane uznaniowo.

(50) Stwierdzenie, że oba programy nie mogą podlegać badaniu zostało odrzucone z tych samych powodów, jakie określono w akapitach 75–77. Nie dostarczono żadnych dowodów, które oddaliłyby wątpliwości zawarte w tymczasowych ustaleniach, że TDBL był przyznawany pewnym branżom inwestującym w określone projekty ustalone przez Ministerstwo Handlu i Przemysłu. Także w odniesieniu do STPF, nie dostarczono żadnej informacji co do kryteriów, którymi kieruje się Ministerstwo Nauki i Techniki. Podczas dochodzenia ustalono, że Ministerstwo Nauki i Techniki w rzeczywistości decydowało od czasu do czasu co do projektów priorytetowych. Uznaje się, że jest to wystarczającym dowodem do ustalenia, że STPF jest de facto specyficzne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym, odrzuca się twierdzenie, że te systemy nie są specyficzne.

e) *Pożyczki na finansowanie wywozu*

(51) Jeden z koreańskich producentów wywożących twierdził, że Komisja nie uznała pewnych zweryfikowanych informacji oraz popełniła błąd obliczeniowy w ustalaniu korzyści wynikających z pożyczek EXIM-SM.

(52) Uznaje się to twierdzenie za uzasadnione. Dokonano właściwych dostosowań w zakresie całkowitej kwoty subsydium wobec odpowiedniego przedsiębiorstwa.

(53) RK twierdził, że ponieważ pożyczki EXIM-EC (przed przekazaniem), EXIM-SM i EXIM-FIC zostały przyznane ze stopami wyższymi niż te, które EXIM rzeczywiście zapłacił za fundusze, pożyczki EXIM-EC, EXIM-SM i EXIM-FIC nie podlegają wyrównaniu. Ponadto argumentowano, że przypis 5 do art. 3 ust. 1 lit. a) ASCM stanowi, że środki, określone w załączniku I, jako nie będące subsydiami wywozowymi nie są zakazane na podstawie tego lub jakiegokolwiek innego przepisy ASCM.

(54) Uznaje się, że argumenty te mają zastosowanie do „kredytów eksportowych" określonych pod lit. k) załącznika I do rozporządzenia podstawowego. Jak już wyjaśniono w rozporządzeniu tymczasowym w akapitach 129 i 130, pożyczki EXIM-EC (przed przekazaniem), EXIM-SM i EXIM-FIC nie są uznawane za „kredyty eksportowe" i nie są objęte zakresem lit. k) załącznika I do rozporządzenia podstawowego. Dlatego twierdzenia te zostały odrzucone

(55) RK argumentował, że EXIM-FIC nie zależy ani od wyników osiąganych w wywozie, ani od użycia towarów krajowych zamiast przywożonych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ASCM. RK twierdził także, że ponieważ EXIM-FIC jest dostępny dla wielu branż oraz ponieważ kryterium inwestycji zagranicznych jest kryterium obiektywnym i neutralnym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ASCM, EXIM-FIC nie jest specyficzny.

(56) W odpowiedzi na te argumenty Komisja stwierdziła, że pożyczki EXIM-FIC są dostępne wyłącznie dla przedsiębiorstw, które inwestują za granicą i dlatego są specyficzne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie są oparte na kryterium neutralnym, jak wyjaśniono poniżej w akapitach 80–84 poniżej. Uznano, że EXIM-FIC nie zależy ani od wyników osiąganych w wywozie, ani od użycia towarów krajowych zamiast przywożonych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ASCM.

2. **System zwrotu stałej kwoty**

(57) RK stwierdził, że system ten jest systemem ceł zwrotnych w rozumieniu i) załącznika I, załączników II i III do ASCM, a ponadto stwierdził, że zwrot opłat przywozowych nie jest dokonywany w kwocie wyższej niż ta nałożona na przywożone środki inwestycyjne i produkcyjne zużyte do wytwarzania produktów wywożonych, przy poczynieniu odliczenia na odpady.

(58) W odpowiedzi na te argumenty uznano, że ponieważ nie ma obowiązku przywozu jakichkolwiek środków inwestycyjnych i produkcyjnych do wytwarzania towarów wywożonych, system zwrotu stałej kwoty nie jest ani systemem ceł zwrotnych, ani systemem ceł zwrotnych od substytutów w rozumieniu i) załącznika I, załączników II i III do ASCM. W rzeczywistości, koreański system zwrotu stałej kwoty jest objęty ogólną definicją subsydium zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego, które inkorporowało art. 1 ASCM. Stanowi on subsydium, jako że RK dokonuje wkładu finansowego w formie dotacji opartej na wartości FOB wywozu oraz oznacza bezpośrednią korzyść dla otrzymującego. Jest on subsydium zależnym prawnie od wyników osiąganych w wywozie i dlatego jest uznawany za specyficzny na podstawie art. 3 ust. 4 lit. a)

rozporządzenia podstawowego. W rezultacie, zagadnienie nadmiernego zwolnienia z należności celnych przywozowych wymienionych w art. 2 ust. 1 lit. a) ii) rozporządzenia podstawowego, nie pojawia się, ponieważ ma ono znaczenie wyłącznie w przypadkach systemu ceł zwrotnych oraz systemu ceł zwrotnych od substytutów zgodnie z załącznikami I–III do rozporządzenia podstawowego. Dlatego twierdzenia te zostały odrzucone.

(59) RK stwierdził, że zgodnie z ust. 2 (II) załącznika II do ASCM, jeżeli nie istnieje system lub procedura umożliwiające ustalenie, czy nastąpiła nadpłata oraz jeżeli organy prowadzące dochodzenie uznają to za konieczne, przeprowadzone zostanie dalsze badanie zgodnie z ust. 1 (II) załącznika II. RK twierdził, że ponieważ Komisja nie zbadała, czy rzeczywiście miał miejsce nadmierny zwrot opłat przywozowych od środków inwestycyjnych i produkcyjnych zużytych do wytwarzania produktów wywożonych, nie istnieje podstawa do stwierdzenia, że koreański system zwrotu stałej kwoty jest subsydium specyficznym na mocy art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(60) Uznaje się, że ten argument jest nieistotny, ponieważ ust. 2 (II) załącznika II do ASCM odnosi się do systemu ceł zwrotnych którym, jak wyjaśniono powyżej, nie jest przedmiotowy program. W każdym razie, nawet jeżeli program ten był systemem ceł zwrotnych, ust. 5 (II) załącznika II i ust. 3 (II) załącznika III do rozporządzenia podstawowego przewidują, że to na rządzie państwa wywożącego spoczywa ciężar przeprowadzenia takiego badania na podstawie istniejących transakcji. RK nie przeprowadził takiego badania. Dlatego Komisja nie zbadała, czy w rzeczywistości istniał nadmierny zwrot opłat przywozowych od środków inwestycyjnych i produkcyjnych zużytych w produkcji produktów wywożonych.

(61) Jeden z koreańskich producentów wywożących stwierdził, że argument Komisji, iż nie ma działającego systemu lub procedury w celu potwierdzenia, które środki inwestycyjne i produkcyjne są zużywane w produkcji towarów wywożonych oraz w jakiej ilości, nie jest uzasadniony, ponieważ refundacja cła jest dozwolona wyłącznie dla środków inwestycyjnych i produkcyjnych rzeczywiście zużytych do produkcji towarów wywożonych i dla rzeczywiście zapłaconego cła przywozowego.

(62) W odpowiedzi na te argumenty uznaje się, że na podstawie systemu zwrotu stałej kwoty, kwota otrzymanych dotacji nie jest obliczana w stosunku do środków produkcji rzeczywiście zużytych w procesie produkcyjnym lub cła przywozowego rzeczywiście zapłaconego, ale obliczana jest jako ryczałt w oparciu o całkowity wywóz. Dlatego te twierdzenia zostały odrzucone.

(63) Jeden z koreańskich producentów wywożących argumentował dalej, że nie otrzymał żadnych korzyści z użycia tego systemu twierdząc, że zapłacił cła przywozowe od surowców użytych w produkcji danych towarów, wywiózł dany towar i kwota zwrotu cła jest niższa niż kwota, którą uzyskałby, gdyby został użyty system indywidualny. RK argumentował dalej, że koreański producent wywożący, który użył systemu zwrotu stałej kwoty cła dostarczył Komisji dowody, że zwrot opłat przywozowych, który otrzymał, jest o wiele niższy, niż nałożone na przywożone środki inwestycyjne i produkcyjne zużyte do produkcji towaru wywożonego w czasie postępowania.

(64) W odpowiedzi na te argumenty uważa się, że, z powodów wyjaśnionych powyżej, płatności na podstawie systemu zwrotu stałej kwoty stanowią dotację opartą na wynikach osiąganych w wywozie i dlatego są specyficzne oraz podlegają wyrównaniu na podstawie art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto, nieistotne jest, czy użycie systemu ceł zwrotnych byłoby bardziej korzystne dla wywożącego producenta, ponieważ wybrał on korzyści z systemu, który jest subsydium podlegającym wyrównaniu. Z tego względu, odrzuca się te skargi.

3. **Programy podatkowe**

a) *Niespecyficzność ograniczeń dla przemysłu wytwórczego*

(65) W swoich tymczasowych ustaleniach Komisja stwierdziła, że pewne artykuły Tax Exemption and Reduction Control Law (TERCL) podlegają wyrównaniu, ponieważ są specyficzne na mocy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego poprzez fakt, że są ograniczone do niektórych przedsiębiorstw, włączając przedsiębiorstwa z przemysłu wytwórczego. Te artykuły to:

— artykuł 7 (specjalne obniżki i zwolnienia podatkowe dla małych i średnich podmiotów przemysłu wytwórczego itd.),

— artykuł 8 (rezerwa na rozwój techniczny),

— artykuł 9 (ulga podatkowa z tytułu wydatków na rozwój techniki i siły roboczej),

— artykuł 25 (ulga podatkowa z tytułu inwestycji w urządzenia podnoszące produktywność),

— artykuł 27 (tymczasowa inwestycyjna ulga podatkowa).

(66) RK twierdził, że skoro przepisy tych artykułów są w praktyce dostępne szerokiemu gronu branż/przedsiębiorstw, nie są one specyficzne w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a), b) i c) ASCM i w związku z tym nie podlegają wyrównaniu (te ustępy ASCM są odzwierciedlone w art. 3 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia podstawowego). W szczególności, RK podkreślił, że pojęcie „branża produkcyjna" jest zdefiniowane bardzo szeroko oraz że w praktyce obejmuje dziesiątki tysięcy subkategorii branż.

(67) Podstawową zasadą specyficzności jest to, że subsydium, które zniekształca podział zasobów w gospodarce poprzez faworyzowanie jednych przedsiębiorstw kosztem innych, podlega wyrównaniu, jeżeli wyrządza szkodę. W przypadku gdy kwalifikowalność do subsydium jest ograniczona wewnątrz gospodarki na podstawie kryteriów nie będących kryteriami neutralnymi, przyjmuje się, że następuje zniekształcenie podziału zasobów. Zasada ta jest podstawą dla art. 2 ust. 1 lit. a) ASCM oraz art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, które przewiduje, że subsydium jest specyficzne, jeżeli instytucja przyznająca, lub przepisy stosowane przez instytucję przyznającą, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydium do pewnych przedsiębiorstw. W tym przypadku, uważa się, że nawet wtedy, gdy pojęcie „przemysł wytwórczy" może być definiowane bardzo szeroko, przepisy wyżej wymienionych artykułów TERCL służą do ograniczenia korzyści uzyskanych na mocy tych przepisów do pewnych przedsiębiorstw poprzez uzależnienie kwalifikowalności od innych kryteriów nie będących kryteriami neutralnymi, takich jak inwestycje w niektóre rodzaje produktów wysokiej technologii lub inwestycje zagraniczne.

(68) RK argumentował, że kryteria te są neutralne, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa mają jednakową szansę skorzystania z subsydium. Na przykład, argumentuje się, że subsydium dla przedsiębiorstw inwestujących za granicą nie jest specyficzne, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa mogą inwestować za granicą. Jednakże zgodnie z tym argumentem, subsydium ograniczone do przedsiębiorstw w sektorze włókienniczym nie jest specyficzne, ponieważ wszystkie przedsiębiorstwa „mogą" podjąć produkcję wyrobów włókienniczych. Jeżeli specyficzność przewidziana przez ASCM ma mieć jakikolwiek sens, musi obejmować sytuacje, w których rządy uzależniają subsydia od warunków, o których wiadomo z góry, że poważnie ograniczą liczbę przedsiębiorstw mogących ubiegać się o subsydia; takie subsydia mają na celu faworyzowanie jednych przedsiębiorstwa kosztem innych. Z tego powodu, kryteria użyte przez RK do wyznaczenia odbiorców nie są „neutralne", i jak wyjaśniono powyżej, nie mają one zastosowania horyzontalnego, jak wymaga tego art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Dlatego ustalono, że subsydia przyznawane na podstawie wspomnianych artykułów TERCL są specyficzne; poniżej podaje się szczegóły w odniesieniu do systemów indywidualnych.

b) *Postępowanie sprzeczne z prawem*

(69) RK twierdził, że ponieważ skarżący w tym postępowaniu nie postawił zarzutów dotyczących przepisów podatkowych niektórych artykułów. TERCL, nie mogą być one włączone do jakichkolwiek ustaleń w tym postępowaniu. Danymi artykułami są:

— artykuł 5 (specjalna ulga podatkowa dla MSP),

— artykuł 7 (specjalne obniżki i zwolnienia podatkowe dla małych i średnich podmiotów przemysłu wytwórczego itd.),

— artykuł 27 (tymczasowa inwestycyjna ulga podatkowa).

(70) W szczególności RK twierdzi, że:

i) artykuł 11 ASCM (art. 10 rozporządzenia podstawowego) wymienia informacje, które muszą być zawarte w skardze, obejmujące dowody istnienia subsydium oraz kwotę i charakter danego subsydium;

ii) artykuł 12 ust. 1 ASCM (art. 11 rozporządzenia podstawowego) stwierdza, że zainteresowani członkowie oraz wszystkie zainteresowane strony w dochodzenia dotyczącego cła wyrównawczego mają być powiadomieni, jakich informacji wymagają władze;

iii) ustęp 7 załącznika VI ASCM (art. 26 ust. 3 rozporządzenia podstawowego) stanowi, że normalną praktyką powinno być powiadomienie zainteresowanych przedsiębiorstw przed wizytą (weryfikacyjną) o charakterze weryfikowanych informacji oraz o tym, jakie dalsze informacje muszą być dostarczone.

(71) RK twierdzi, że te postanowienia ASCM zostały zignorowane poprzez włączenie do ustaleń programów niezgłoszonych oraz że, ponadto, zarówno RK, jak i niektórzy współpracujący wywożący producenci nie mieli możliwości podjęcia właściwej obrony.

(72) W odpowiedzi na twierdzenia rządu Korei, uważa się, że nie można oczekiwać, aby przy składaniu skargi skarżący posiadali dokładną wiedzę o każdym szczególe programów subsydiów w państwie trzecim, których dotyczą zarzuty. W obecnym przypadku, skarżący złożył wiele zarzutów dotyczących subsydiów podatkowych przyznanych na podstawie TERCL. Dochodzenie ujawniło inne subsydia podatkowe przyznawane na podstawie niektórych przepisów TERCL, które nie były szczegółowo wymienione w skardze, ale które mają bardzo podobny

skutek do systemów, których dotyczą zarzuty. Wobec charakteru tych subsydiów, w szczególności w świetle faktu, że są one przyznawane ogólnie na podstawie TERCL (przeciwko któremu wnoszący skargę złożył wiele zarzutów dotyczących subsydiów) stwierdza się, że Komisja jest uprawniona do ich badania oraz zalecenia działań wyrównawczych tam, gdy jest to za właściwe.

c) *Artykuł 8 TERCL (rezerwa na rozwój techniczny)*

(73) Dodatkowo do stwierdzenia rządu Korei dotyczącego niespecyficzności przepisów tego artykułu, RK twierdził, że ten artykuł nie może stanowić podstaw do podjęcia działań antysubsydyjnych, jako że jest subsydium na badania i rozwój (BiR) w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. a) ASCM (ten ustęp ASCM jest odzwierciedlony w art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego).

(74) Zauważa się, że jeżeli subwencje BiR spełniające wymagania art. 8 ust. 2 lit. a) ASCM są notyfikowane do WTO na mocy przepisów art. 8 ust. 3 ASCM, nie można rozpocząć dochodzenia przeciwko takiemu subsydium. W odniesieniu do art. 8 TERCL, zauważa się, że Korea nie notyfikowała tego przepisu do WTO na mocy art. 8 ust. 3 ASCM. W związku z tym, Komisja była uprawniona do wszczęcia postępowania w sprawie tego przepisu TERCL. W odniesieniu do twierdzenia rządu Korei, że przepis ten nie daje podstaw do rozpoczęcia postępowania, a w związku z tym nie podlega wyrównaniu, zachęca się RK, aby uzasadnił to stwierdzenie. RK otrzymał taką możliwość od Komisji na początku dochodzenia, lecz nie uczynił tego. W tych okolicznościach, można nałożyć środki wyrównawcze na korzyści uzyskane na podstawie tego artykułu.

(75) W odniesieniu do zarzutów rządu Korei w sprawie niespecyficzności, system ten nie jest neutralny, ponieważ czyni rozróżnienie między zwykłymi przedsiębiorstwami a przedsiębiorstwami intensywnie wykorzystującymi technologie. Te ostatnie otrzymują większe korzyści. Takie rozróżnienie wykazuje, że kryteria nie są neutralne oraz że wyłączają dużą liczbę przedsiębiorstw, dla których taki rozwój technologiczny nie jest konieczny. Z tych powodów oraz z powodów wymienionych w akapitach 67–70, uważa się, że art. 8 TERCL jest specyficzny i dlatego podlega wyrównaniu.

d) *art. 9 TERCL (ulga podatkowa z tytułu wydatków na rozwój techniki i zasobów ludzkich)*

(76) Dodatkowo do ogólnego stwierdzenia rządu Korei dotyczącego niespecyficzności przepisów tego artykułu, RK twierdził, że kryterium rozwoju techniki i zasobów ludzkich jest obiektywne i neutralne w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ASCM. Uważa się, że to kryterium nie jest neutralne ani w rozumieniu tego art. ASCM, ani w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Ten ostatni artykuł stawia wymóg, że warunki i kryteria obiektywne muszą być neutralne, o charakterze ekonomicznym oraz o zastosowaniu horyzontalnym. Uważa się, że przepisy wspomnianego art. TERCL nie mają charakteru horyzontalnego, ponieważ oczywiste jest, że przedsiębiorstwa w jednym sektorze są bardziej nastawione na rozwój techniczny niż inne w innych sektorach i dlatego właśnie te przedsiębiorstwa mają największe szanse na skorzystanie z tego przepisu. RK, poprzez uchwalenie tego przepisu TERCL, przyznał nieproporcjonalne korzyści przedsiębiorstwom w niektórych sektorach przemysłowych.

(77) Uważa się, że system ten jest specyficzny, ponieważ jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw (patrz akapity 67–70) i dlatego podlega wyrównaniu. System ten jest także specyficzny na podstawie art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego i dlatego podlega wyrównaniu.

e) *Artykuł 23 TERCL (rezerwa na straty w inwestycjach zagranicznych)*

(78) RK zauważył, że przepisy tego artykułu nie obowiązują od stycznia 1998 r. RK twierdził także, że przepisy tego artykułu są dostępne dla wielu różnych branż, a ponadto kryterium inwestycji zagranicznych jest kryterium obiektywnym i neutralnym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ASCM.

(79) Istotą tego przepisu jest odroczenie podatku, który zostanie następnie dodany do podstawy opodatkowania przedsiębiorstwa po upływie dwuletniego okresu karencji w równych kwotach w ciągu trzech lat. W związku z tym, dla odroczenia podatkowego w ciągu ostatniego roku kwalifikowalności (rok podatkowy 1997), podczas czasu trwania dochodzenia nadal istniały korzyści (od dnia 1 kwietnia 1997 r. do dnia 31 marca 1998 r.), a korzyści te nadal będą istnieć przez kilka następnych lat dla przedsiębiorstw, które skorzystały z tego przepisu podatkowego.

(80) W odniesieniu do twierdzenia rządu Korei, że przepisy tego artykułu są dostępne dla wielu różnych branż, zauważa się, że w swoich ustaleniach tymczasowych Komisja stwierdziła, że przepisy tego artykułu były ograniczone do tych przedsiębiorstw koreańskich, które inwestują za granicą. Nie dostarczono żadnych nowych informacji uzasadniających stwierdzenie przeciwne. Podobnie, co do stwierdzenia rządu Korei dotyczącego niespecyficzności ograniczenia do przemysłu wytwórczy (patrz akapity 67–70), jest oczywiste, że przepisy art. 23 TERCL ograniczają korzyści do niektórych przedsiębiorstw. Postanowienie to jest dlatego specyficzne na podstawie art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego i dlatego podlega wyrównaniu.

(81) RK stwierdził także, że kryterium inwestycji zagranicznych jest kryterium obiektywnym i neutralnym w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) ASCM. Uważa się, że kryterium to nie jest neutralne ani w rozumieniu tego artykułu ASCM, ani w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia

podstawowego. Ten ostatni artykuł stawia wymóg, że warunki lub kryteria obiektywne muszą być neutralne, o charakterze ekonomicznym oraz o zastosowaniu horyzontalnym. Uważa się, że przepisy tego artykułu TERCL nie są obiektywne, ponieważ wiadomo z góry, że przedsiębiorstwa, które nie inwestują za granicą nie będą kwalifikować się do uzyskania tej korzyści. Dlatego kryterium to nie jest ani neutralne, ani horyzontalne w zastosowaniu. RK, poprzez uchwalenie tego przepisu TERCL, przyznał korzyści ograniczonej liczbie przedsiębiorstw posiadających zagraniczne interesy.

(82) Dlatego uważa się, że te przepis TERCL jest specyficzny na mocy art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego i dlatego podlega wyrównaniu.

f) *Artikuł 25 TERCL (ulga podatkowa z tytułu inwestycji w urządzenia podnoszące produktywność)*

(83) Dodatkowo do stwierdzenia RK dotyczącego niespecyficzności przepisów tego artykułu, RK wskazał, że przepis o preferencyjnym traktowaniu urządzeń krajowych względem urządzeń przywożonych zawarty w tym artykule został skreślony z końcem 1996 r., czyli przed rozpoczęciem dochodzenia. W swoich ustaleniach tymczasowych, Komisja rzeczywiście odnotowała, że przepisy przewidujące stosowanie innych stawek dla urządzeń przywożonych (kredyt 3 %) oraz urządzeń pochodzących ze źródeł krajowych (kredyt 10 %) został skreślony z końcem 1996 r. Jednakże ponieważ przedsiębiorstwa, które rozpoczęły projekty inwestycyjne przed końcem 1996 r., i które prowadziły je nadal po tej dacie mogą wybrać skorzystanie ze stawek obowiązujących przed tą datą, to korzyści są nadal uzyskiwane podczas okresu dochodzenia.

(84) W odniesieniu do różnych obowiązujących stawek dla urządzeń przywożonych i pochodzących ze źródeł krajowych przed końcem 1996 r., ustalono już, że system ten jest specyficzny na mocy art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do ogólnego twierdzenia dotyczącego niespecyficzności, uważa się, że system ten jest specyficzny ponieważ jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw (patrz akapity 67–70) i dlatego podlega wyrównaniu. Wiadomo z góry, że jedne przedsiębiorstwa mają większe szanse na uzyskanie korzyści podatkowych z tytułu polepszenia produktywności niż inne wyłącznie z powodu rodzaju prowadzonej działalności. Dlatego, korzyści uzyskiwane na podstawie tego systemu są nieuchronnie bardziej istotne dla jednych sektorów niż dla innych.

g) *Artikuł 27 TERCL (tymczasowa inwestycyjna ulga podatkowa)*

(85) Dodatkowo do stwierdzenia RK dotyczącego niespecyficzności przepisów tego artykułu, RK wskazał, że przepisy w sprawie preferencyjnego traktowania urządzeń krajowych wobec urządzeń przywożonych zostały skreślone z końcem 1996 r. W swoich ustaleniach tymczasowych, Komisja stwierdziła, że korzyści uzyskane na podstawie tego artykułu powinny być wyrównane, ponieważ przedsiębiorstwa mogą wybrać skorzystanie z korzyści wynikających z różnych stawek dla maszyn przywożonych (kredyt 3 %) oraz pochodzących ze źródeł krajowych (kredyt 10 %) obowiązujących przed końcem 1996 r. dla projektów inwestycyjnych rozpoczętych uprzednio. W związku z tym, korzyści nadal są uzyskiwane w okresie dochodzenia.

(86) Uważa się, że system ten jest specyficzny, jako że jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw (patrz akapity 67–70) i dlatego podlega wyrównaniu. W odniesieniu do różnych stawek obowiązujących przed końcem 1996 r., system jest specyficzny na podstawie art. 3 ust. 4 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W odniesieniu do ogólnego stwierdzenia o niespecyficzności, tak jak w przypadku art. 25, system ten jest dostępny wyłącznie dla tych przedsiębiorstw, które inwestują w polepszające podnoszące produktywność. Biorąc pod uwagę charakter tego warunku, nieuchronnie jedne przedsiębiorstwa mają większą możliwość skorzystania z systemu niż inne.

4. **Kwota subsydiów podlegających wyrównaniu**

(87) Biorąc pod uwagę ostateczne ustalenia dotyczące różnych systemów określonych powyżej, kwota subsydiów podlegających wyrównaniu dla każdego z badanych producentów wywożących wynosi:

	Pożyczki (wywóz)	Pożyczki (inne)	Podatek (wywóz)	Podatek (inne)	Zwrot cła	Subsydium całkowite
Korea Welding	0,47	0,06	0,34	0,08	0	0,95
Shine Metal Products	1,63	0	0	0	1,09	2,72
Dae Sung Rope Mfg Co., Ltd.	0,09	0,15	0,06	0,55	0	0,85
Korea Sangsa Co. Ltd/Myung Jin Co., Ltd.	0,17	0	0,15	0,25	0	0,57
Kowel Special Steel Wire Co.	0,88	0	0	0,03	0	0,91
SeAH Metal Products Co., Ltd.	2,31	0,18	0,02	0	0	2,51

(88) Średnia ważona krajowa margines subsydium dla wszystkich producentów wywożących podlegających dochodzeniu stanowiących całość wywozu do Wspólnoty pochodzącego z Korei wyrażony jako udział procentowy ceny CIF na granicy Wspólnoty jest de minimis, tj. poniżej 1 %. W takich okolicznościach, margines subsydium dla Korei musi być uznany za nieistotną zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(E) SZKODA

1. Uwagi wstępne

(89) Na podstawie powyższych ustaleń dotyczących Korei, tj. stwierdzenia, że krajowy margines subsydium dla tego państwa jest poniżej progu de minimis, przywóz drutu cienkiego pochodzącego z Korei nie są od tej pory uznawane za przywóz subsydiowany. Dlatego, w przeciwieństwie do ustaleń wymienionych w rozporządzeniu tymczasowym, do celów oceny szkody określonej poniżej bierze się pod uwagę wyłącznie przywóz z Indii.

2. Przemysł wspólnotowy

(90) W braku nowych dowodów lub dalszych uzasadnionych argumentów przedłożonych przez zainteresowane strony, niniejszym potwierdza się fakty oraz ustalenia określone w akapitach 206 i 207 rozporządzenia podstawowego, tj. skarżący producenci wspólnotowi stanowiący ponad 75 % całkowitej produkcji wspólnotowej cienkiego drutu stanowią przemysł wspólnotowy zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

3. Aspekty konkurencyjne

(91) W uwagach złożonych po ujawnieniu, indyjscy producenci wywożący ponowili swoje twierdzenie, że wszystkie dane przedłożone przez przemysł wspólnotowy w ramach obecnego postępowania byłyby sztucznie zawyżone w wyniku jednolitego stosowania systemu „dopłat rozproszonych", oraz że w związku z tym nie jest możliwe prowadzenie dokładnej analizy szkody w ramach postępowania antysubsydyjnego. Ponieważ jednakże żadna z zainteresowanych stron nie przedłożyła nowych argumentów i podjęto ostateczną decyzję o odrzuceniu skargi w sprawie nr IV/E-1/36 930 dotyczącej prętów stalowych ze stali nierdzewnej ciągnionych i szlifowanych lub polerowanych, które należą do tej samej kategorii towarów co druty ze stali nierdzewnej, niniejszym potwierdza się ustalenia określone w akapitach 208–215 rozporządzenia podstawowego.

4. Konsumpcja *Wspólnoty*

(92) Po ujawnieniu, kilka zainteresowanych stron argumentowało, że metodologia stosowana do celów ustalenia konsumpcji Wspólnoty, w szczególności w odniesieniu do sprzedaży niewspółpracujących producentów Wspólnoty i przywozu z państw trzecich, była niewłaściwa.

(93) W związku z tym należy przypomnieć, że dokładne i zweryfikowane dane są dostępne wyłącznie przemysłowi wspólnotowemu i współpracującym producentom wywożącym w zainteresowanym państwie. Dlatego, zgodnie z jednolitą praktyką instytucji wspólnotowych, odwołano się do informacji dostępnych Komisji, w szczególności do niezależnych źródeł statystycznych. Żadna z zainteresowanych stron nie dostarczyła informacji, która wykazałaby, że podejście stosowane przez instytucje wspólnotowe jest nierozsądne i nieuzasadnione w okolicznościach towarzyszących obecnej sprawie.

(94) W rezultacie, ustalenia określone w akapitach 216 i 217 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

5. Wielkość przywozu i udział w rynku przywozu subsydiowanego

(95) Przywóz pochodzący z Indii w tonach zmieniał się następująco: 52 t w 1994 r., 117 t w 1995 r., 189 t w 1996 r., 445 t w 1997 r. i 717 t podczas okresu dochodzenia. Dlatego wzrastały stale i znacznie podczas całego przedmiotowego okresu, tj. o około 1 250 %.

(96) Udział w rynku przywozu pochodzącego z Indii wzrastał stale od 0,3 % w 1994 r. do 0,6 % w 1995 r., 1,1 % w 1996 r. do 2,2 % w 1997 r., osiągając 3,3 % podczas okresu dochodzenia.

6. Ceny w przywozie subsydiowanym

a) *Zmiany cen*

(97) Średnia cena sprzedaży na kilogram (w ecu) przywozu pochodzącego z Indii wzrosła między 1994 a 1995 r. (z 2,57 do 3, 52), stale spadała między 1995 a 1997 r. (z 3,52 w 1996 r. do 3,04 w 1997 r.) oraz lekko wzrosła po 1997 r. do 3,12 podczas okresu dochodzenia.

b) *Zaniżanie cen*

(98) W odniesieniu do metodologii stosowanej do celów obliczania marginesów zaniżania cen, niektóre zainteresowane strony podważały metodologię użytą przez Komisję na etapie tymczasowym. Strony te twierdziły, że marginesy te zostały zawyżone, ponieważ żadna negatywna kwota, którą ceny producenta wywożącego zaniżają ceny przemysłu wspólnotowego nie została zrównoważona przez żadne kwoty pozytywne.

(99) Należy zauważyć, że w metodologii opisanej w akapitach 225 i 226 rozporządzenia tymczasowego stosowanej dla obliczania marginesu zaniżania cen porównano średnią ważoną cen sprzedaży netto w przywozu subsydiowanego, każdy produkt typowy osobno, ze średnią ceną sprzedaży netto danego produktu typowego przemysłu wspólnotowego na rynku Wspólnoty. Dlatego, metodologia ta umożliwiła wzięcie pod uwagę kwoty, o którą cena danego produktu typowego stosowana przez producenta wywożącego przekraczała cenę stosowaną przez przemysł wspólnotowy przy obliczaniu osobno dla każdej transakcji.

(100) Dlatego wnioski przejęte w odniesieniu do ogólnej metodologii stosowanej określone w akapitach 225–226 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

(101) W braku jakichkolwiek innych uwag, rzeczywiste marginesy zaniżania cen przy przywozie pochodzącym z Indii określone w akapicie 227 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

7. **Sytuacja przemysłu wspólnotowego**

(102) Ponieważ żadna z zainteresowanych stron nie przedłożyła żadnych uwag co do tymczasowych ustaleń dotyczących wskaźników ekonomicznych odnoszących się do sytuacji przemysłu wspólnotowego, ustalenia określone w akapitach 228–238 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

(103) Niektóre zainteresowane strony argumentowały, że wskaźniki ekonomiczne przemysłu wspólnotowego nie pozwały na wniosek, że przemysł wspólnotowy doznał istotnej szkody. Argumentowali oni, że w rzeczywistości sytuacja przemysłu wspólnotowego wykazała oznaki poprawy w odniesieniu do produkcji, wielkości sprzedaży oraz zatrudnienia, a także była stabilna jeśli chodzi o inwestycje. W odniesieniu do rentowności, tendencja spadkowa może być wyjaśniona decyzją przemysłu wspólnotowego o skoncentrowaniu się na towarach generujących wyższe koszty produkcji.

(104) Jak określono w akapitach 236–238 rozporządzenia tymczasowego, należy przypomnieć, że wniosek co do istotnej szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu był oparte na fakcie, że przemysł wspólnotowy, w obliczu subsydiowanego przywozu, nie mógł skorzystać ze tendencji wzrostowych na rynku, stale tracił udział w rynku między 1994 r. a okresem dochodzenia, i był w stanie utrzymać na stabilnym poziomie swoją wielkość sprzedaży oraz ceny wyłącznie kosztem swojej rentowności, która w rezultacie spadła. W rzeczywistości, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wzrosła tylko o 5 % między 1994 r. a okresem dochodzenia, podczas gdy rynek wspólnotowy wzrósł o 27 % podczas tego samego okresu. Ponadto, niewielki wzrost produkcji, a także stabilna wielkość sprzedaży oraz ceny wynikają wyłącznie z tego, że przemysł wspólnotowy starał się utrzymać swoją pozycję na rynku Wspólnoty. Dlatego, tendencja spadkowa w rentowności nie może być tłumaczona wyłącznie przez fakt, że przemysł wspólnotowy zaczął produkować także towary typów, w których konkurencja ze strony przywozu subsydiowanego była mniejsza.

(105) Na podstawie powyższego, stwierdza się, że przemysł wspólnotowy doznaje istotnej szkody określonej w akapitach 236–238 rozporządzenia tymczasowego.

(F) **ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY**

(106) Na podstawie art. 8 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, służby Komisji zbadały, czy przywóz pochodzący z Indii wyrządził istotną szkodę. Zbadano także znane czynniki, inne niż subsydiowany przywóz, które mogły w tym samym czasie wyrządzać szkodę przemysłowi wspólnotowemu, w celu zapewnienia, że możliwa szkoda spowodowana przez te czynniki nie jest przypisana subsydiowanemu przywozowi.

a) *Skutek subsydiowanego przywozu*

(107) Znaczący wzrost wielkości sprzedaży (około 1 250 %) oraz udziału w rynku subsydiowanego przywozu (z 0,3 % do 3,3 %) między 1994 r. a okresem dochodzenia, a także ustalone znaczące zaniżanie cen (26 % w średniej ważonej dla Indii) zbiegły się z pogorszeniem sytuacji przemysłu wspólnotowego w sensie utraty udziału w rynku, obniżki cen oraz zmniejszenia rentowności.

(108) Rynek dla drutów cienkich we Wspólnocie powiększył się o 27 % między 1994 r. a końcem okresu dochodzenia. Niemniej jednak, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego, nawet jeżeli odzwierciedlał do pewnego stopnia zmiany na rynku, wzrósł tylko o 5 %, nie nadążając za powiększeniem się rynku. Z drugiej strony, subsydiowany przywóz pochodzący z Indii zwiększył znacząco zarówno wielkość jak i udział w rynku w tym samym czasie. Zbiegło się to z tendencją spadkową w sytuacji przemysłu wspólnotowego, który utracił udział w rynku i musiał obniżyć zarówno inwestycje jak i ceny począwszy od 1996 r., co spowodowało straty finansowe w 1997 r.

(109) W obliczu przywozu po niskich cenach pochodzącego z Indii, w 1996 r. większość producentów we Wspólnocie usiłowało utrzymać swoje ceny sprzedaży, podczas gdy kilku innych obniżyło je. Obie strategie skutkowały negatywnym wpływem na rentowność, zarówno bezpośrednio (niższe ceny), jak i pośrednio (wyższe ceny prowadziły do zmniejszenia wielkości sprzedaży, co prowadziło do wyższych kosztów produkcji na tonę). Począwszy od 1996 r., wszyscy producenci wspólnotowi znacząco obniżyli swoje ceny sprzedaży, co miało dalszy negatywny wpływ na ich rentowność, nawet jeżeli usiłowali skoncentrować się na niektórych niszach rynkowych w celu uniknięcia jeszcze większego wpływu subsydiowanego przywozu. Wyraźnie obrazuje to wrażliwość cenową rynku oraz istotny wpływ zaniżania cen praktykowanego przez producentów wywożących z Indii.

b) *Skutek innych czynników*

(110) Zgodnie z art. 8 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, służby Komisji zbadały, czy czynniki inne niż subsydiowany przywóz z Indii mogły mieć wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, szczególną uwagę zwracając na rolę innych producentów wspólnotowych niewspółpracujących w dochodzeniu oraz do przywozu z innych państw trzecich.

1. *Inni producenci wspólnotowi*

(111) Po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego, kilka zainteresowanych stron zakwestionowało stwierdzenie, że szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu została spowodowana przez przywóz subsydiowany. W szczególności zarzucano, że szkoda została spowodowana przez inne czynniki, mianowicie przez innych producentów wspólnotowych. W związku z tym argumentowano, że w świetle ograniczonej współpracy ze strony producentów wspólnotowych, ocena wpływu sprzedaży niewspółpracujących producentów wspólnotowych nie jest w pełni wiarygodna.

(112) Należy przypomnieć, że szczegółowe i zweryfikowane dane są dostępne wyłącznie przemysłowi wspólnotowemu. Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy uzyskany ze strony przemysłu wspólnotowego zapewniający reprezentatywność ustaleń, a także uwzględniając przejrzystość oraz wrażliwość cenową wspólnotowego rynku drutów ze stali nierdzewnej, nie jest nieuzasadnione sformułowanie wniosku, że inni producenci wspólnotowi prawdopodobnie doświadczyli takich samych tendencji co przemysł wspólnotowy, w szczególności w odniesieniu do cen. Ponadto, żadna z zainteresowanych stron nie przedłożyła żadnych informacji, które sugerowałyby, że producenci, którzy nie złożyli skargi, działali w lepszych warunkach.

2. *Przywóz z państw trzecich*

(113) Udziały w rynku przywozu z państw trzecich są następujące:

(Udziały w rynku)	1994	1995	1996	1997	Czas trwania postępowania
Korea	7 %	9 %	16 %	20 %	20 %
Szwajcaria	3 %	3 %	3 %	3 %	3 %
Pozostałe	2 %	3 %	3 %	2 %	3 %
Suma	12 %	15 %	22 %	25 %	26 %

Korea

(114) Przywóz pochodzący z Korei został zbadany kontekście niniejszego dochodzenia i stwierdzono, że średni ważony krajowy margines subsydium jest poniżej progu de minimis. W odniesieniu do zmian wielkości przywozu oraz odpowiedniego udziału w rynku, przywóz pochodzący z Korei znacząco wzrósł, jak wykazano w tabeli. Tego przywozu dokonano po cenach zaniżających ceny przemysłu wspólnotowego określone w akapicie 227 rozporządzenia tymczasowego. Należy zauważyć, że margines zaniżania cen przy przywozie pochodzącym z Korei (który wyniósł 12 % w średniej ważonej) jest na poziomie znacznie niższym niż margines zaniżania cen ustalony dla przywozu pochodzącego z Indii (który wyniósł 26 % w średniej ważonej) określonego w akapicie 227 rozporządzenia tymczasowego.

Inne państwa trzecie

(115) Na podstawie powyższych danych ustalono tymczasowo, że przywóz z innych państw trzecich, w szczególności ze Szwajcarii, nie mógł mieć decydującego wpływu na szkodę wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, ponieważ przywóz ten był stabilny między 1994 r. a okresem dochodzenia, zarówno w odniesieniu do wielkości jak i udziału w rynku, podczas gdy przywóz z danego kraju wzrastał stale w tym okresie i nie ma żadnych przesłanek jakiegokolwiek zaniżania cen sprzedaży przemysłu wspólnotowego. Ponieważ żadna z zainteresowanych stron nie przedłożyła żadnych nowych argumentów, ustalenia określone w akapitach 244 i 245 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

(116) Na podstawie powyższych ustaleń, stwierdza się, że przywóz z państw trzecich, w szczególności z Korei, przyczynił się do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu. Jednakże wobec udziału w rynku przywozu pochodzącego z Indii (który wyniósł ponad 11 % całkowitej wielkości przywozu do Wspólnoty podczas okresu dochodzenia) oraz ustalonego znacznego zaniżania cen, stwierdza się, że sam wpływ przywozu z państw trzecich nie wystarcza na podważenie związku przyczynowego ustalonego między subsydiowanym przywozem z Indii i szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

3. *Pozostałe czynniki*

(117) Żadna z zainteresowanych stron nie przesłała żadnych nowych argumentów dotyczących tego, czy inne czynniki mogły przyczynić się do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, w szczególności zmniejszenie się popytu lub zmiany w modelach konsumpcji, rozwój techniczny oraz wyniki osiągane w wywozie i produktywność przemysłu wspólnotowego. Dlatego ustalenia określone w akapitach 246–249 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

c) **Wniosek w sprawie związku przyczynowego**

(118) Zatem czynniki inne niż subsydiowany przywóz pochodzący z Indii, nawet jeśli przyczyniły się do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, nie były takie, aby podważyć związek przyczynowy między subsydiowanym przywozem pochodzącym z Indii i szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu wskutek tego przywozu.

(119) W świetle powyższego, stwierdza się, że subsydiowany przywóz pochodzący z Indii rozważany osobno wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu.

(G) **INTERES *WSPÓLNOTY***

(120) Po przyjęciu rozporządzenia tymczasowego, w odniesieniu do możliwych skutków nałożonych ceł zostały przedłożone opinie przez użytkowników.

(121) W odniesieniu do przemysłu wspólnotowego i innych producentów wspólnotowych, wobec braku jakichkolwiek innych przedłożeń dotyczących wpływu ceł na ich sytuację, potwierdza się niniejszym stwierdzenie, że nałożenie środków umożliwi przemysłowi wspólnotowemu odzyskanie zadowalającego marginesu rentowności, a także utrzymanie i dalszy rozwój działalności we Wspólnocie zapewniając zarówno zatrudnienie, jak i inwestycje.

(122) Wobec braku jakiejkolwiek dalszej reakcji ze strony niepowiązanych importerów i dostawców, ustalenia określone w akapitach 256–261 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

(123) W odniesieniu do użytkowników, niektóre przedsiębiorstwa zarzucały, że nałożenie środków miałoby bezpośredni wpływ na ich sytuację ekonomiczną, ponieważ doprowadziłoby do wzrostu cen ich surowca. Jednakże stwierdzili oni także, że mogliby zaopatrywać się w innych państwach niż dane państwo. Ponadto, wobec ogólnego niskiego poziomu ceł, wpływ wzrostu cen byłby ograniczony.

(124) Inni użytkownicy podkreślali jakość i wiarygodność produktów przemysłu wspólnotowego, uważając w związku z tym, że nałożenie tych środków nie wpłynęłoby na ich sytuację.

(125) Dlatego ustalenia określone w akapitach 251–268 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone w tym sensie, że nie ma nieodpartych powodów przeciw nałożeniu ceł wyrównawczych.

(H) **OSTATECZNE DZIAŁANIA**

1. Korea

(126) W świetle powyższych ustaleń, że krajowy średni ważona margines subsydium przy przywozie pochodzącym z Korei jest marginesem de minimis, niniejsze postępowanie powinno zostać zakończone zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

2. Indie

(127) Na podstawie powyższych wniosków dotyczących subsydiowania, szkody, związku przyczynowego oraz interesu Wspólnoty, rozważano jaką formę i poziom mają przyjąć ostateczne środki wyrównawcze w celu usunięcia skutków zakłócających handel wywołanych przez szkodliwe subsydia oraz przywrócenia skutecznych warunków konkurencji na wspólnotowym rynku drutów cienkich.

(128) Odpowiednio, jak wyjaśniono w akapicie 271 rozporządzenia tymczasowego, nieszkodliwy poziom cen obliczono na poziomie, który obejmuje koszty produkcji przemysłu wspólnotowego oraz uzyskanie rozsądnego zysku ze sprzedaży.

(129) Porównanie nieszkodliwego poziomu cen z ceną eksportową producentów doprowadziło do wyliczenia marginesów szkody, które we wszystkich przypadkach były wyższe od kwoty subsydiów dla współpracujących producentów wywożących (w zakresie od około 20 % do ponad 70 %).

(130) Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, stawka celna powinna odpowiadać kwocie subsydium, chyba że margines szkody jest mniejszy. Doprowadziło to do ustalenia następujących stawek ceł dla współpracujących producentów wywożących z Indii:

Przedsiębiorstwo	Proponowane wyrównawnanie (%)
Drawmet Wires Pvt Ltd, Mumbai	8,8
Indore Wire Ltd, Indore	19,3
Isibars/Isinox Ltd, Mumbai	10,1
Kei Industries Ltd, Delhi	0
Macro Bars and Wires Pvt Ltd, Mumbai	25,4
Mukand Ltd, Mumbai	13,2
Raajratna Metal Industries Ltd, Mumbai	42,9
Venus Wire, Indore	35,4

(131) W celu uniknięcia przyznania korzyści za brak współpracy uznano za właściwe, aby ustalić stawki celne dla niewspółpracujących przedsiębiorstw na poziomie najwyższego cła ustalonego w odniesieniu do indywidualnego programu subsydium dla przedsiębiorstw współpracujących, tj. na 44,4 % dla niewspółpracujących przedsiębiorstw z siedzibą w Indiach.

(132) Indywidualne stawki celne wyszczególnione w niniejszym rozporządzeniu zostały ustalone na podstawie ustaleń obecnego postępowania antysubsydyjnego. Dlatego odzwierciedlają one sytuację istniejącą podczas tego dochodzenia. Te stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie dla przywozu towarów pochodzących z danego kraju oraz produkowanego przez wspomniane osoby prawne. Towary produkowane przez każde inne przedsiębiorstwo nie wspomniane w części operacyjnej niniejszego rozporządzenia, wraz z podmiotami powiązanymi, nie mogą korzystać z tych ceł i podlegają pozostałym stawkom celnym.

(133) Każdy wniosek dotyczący stosowania wymienionych indywidualnych stawek celnych (np. w wyniku zmiany nazwy podmiotu) powinien być skierowany niezwłocznie do Komisji wraz ze wszystkimi istotnymi informacjami, w szczególności zmianami w działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedaży krajowej i na wywóz związanymi ze zmianą nazwy.

(J) POBÓR CEŁ TYMCZASOWYCH

(134) Wobec kwot subsydiów podlegających wyrównaniu ustalonych dla producentów wywożących z siedzibą w Indiach oraz w świetle znacznej wagi szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uznaje się za konieczne ostateczne pobranie kwot złożonych jako zabezpieczenie z tytułu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz pochodzący z Indii na mocy rozporządzenia (WE) nr 619/1999, do kwoty nałożonych ceł ostatecznych, chyba że cła tymczasowe są niższe, w którym to przypadku stosuje się to ostatnie cło.

(135) W odniesieniu do kwot złożonych jako zabezpieczenie z tytułu tymczasowego cła wyrównawczego na przywóz pochodzący z Korei, kwoty te powinny zostać uwolnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz drutów ze stali nierdzewnej o średnicy mniejszej niż 1 mm, zawierające wagowo 2,5 % niklu lub więcej, wyłączając drut zawierający wagowo 28 % niklu lub więcej ale nie więcej niż 31 %, oraz 20 % ale nie więcej niż 22 % chromu, oznaczone kodem CN ex 7223 00 19 (kod TARIC 7223 00 19*10) i pochodzące z Indii.

2. Stawka ostatecznych ceł wyrównawczych stosowanych do cen netto franco granica Wspólnoty, przed ocleniem, jest następująca:

Producent	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod Taric
Drawmet Wires Pvt Ltd, B-482, Industrial Area, Bhiwadi, Indie	8,5	A001
Indore Wire Company Ltd, Near Fort, Indore 452 006 (MP),Indie	19,3	A004
Isinox Steels Ltd, Indiasteel Complex, Railway Gate No 4, Antop Hill, Wadala, Mumbai 400 037,Indie	10,1	A002
Mukand Ltd, L.B.S. Marg, Kurla, Mumbai 400 070, Indie	13,2	A003
Raajratna Metal Industries Ltd, 909, Sakar - III, Nr Income Tax, Ahmedabad 380 014, Gujarat, Indie	42,9	A005
Venus Wire Industries Ltd, Block No 19, Raghuvanshi Mill Compound, Senapati Bapat Marg, Lower Parel, Mumbai 400 013, Indie	35,4	A006
Macro Bars and Wires Pvt Ltd, 702 Bombay Market Building, Taredo Road, Mumbai 400 032, Indie	25,4	A008
Kei Industries Ltd, D-90, Okhla Industrial Area Phase-1, New Delhi, Indie	0	A020
Wszystkie inne przedsiębiorstwa indyjskie	44,4	A999

3. Chyba że ustalono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

4. Indywidualne stawki celne (w przeciwieństwie do cła krajowego mającego zastosowanie do „pozostałych") wyszczególnione w niniejszym rozporządzeniu stosuje się wyłącznie do przywozu produktów produkowanych przez wymienioną(-e) osobę(-y) prawną(-e) i pochodzących z danego kraju. Produkty produkowane przez każde inne przedsiębiorstwo nie wymienione wyraźnie z nazwy w operacyjnej części niniejszego rozporządzenia nie mogą korzystać z tych stawek.

Każdy wniosek dotyczący stosowania wymienionych indywidualnych stawek celnych (np. w wyniku zmiany nazwy podmiotu) powinien być skierowany niezwłocznie do Komisji [1] wraz ze wszystkimi istotnymi informacjami, w szczególności zmianami w działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedaży krajowej i na wywóz związanymi ze zmianą nazwy. Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, odpowiednio zmieni niniejsze rozporządzenie poprzez uaktualnienie wykazów przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek celnych.

Artykuł 2

1. Kwoty zabezpieczone z tytułu tymczasowych ceł wyrównawczych nałożonych na przywóz pochodzący z Indii na podstawie rozporządzenia (WE) nr 619/1999 pobiera się ostatecznie, w stawkach ceł ostatecznie nałożonych. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki ceł wyrównawczych uwalnia się.

2. Przepisy określone w art. 1 ust. 4 stosuje się także do ostatecznego pobrania kwot zabezpieczonych z tytułu tymczasowych ceł wyrównawczych.

Artykuł 3

Zamyka się postępowanie dotyczącą przywozu drutów ze stali nierdzewnej o średnicy mniejszej niż 1 mm pochodzących z Korei. Kwoty zabezpieczone tymczasowo z tytułu tymczasowych ceł wyrównawczych nałożonych na przywóz pochodzący z Korei na podstawie rozporządzenia (WE) nr 619/1999 zostają uwolnione.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lipca 1999 r.

W imieniu Rady

S. NIINISTÖ

Przewodniczący

---

[1] Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna 1 - Stosunki zewnętrzne
Dyrekcja C
DEM 24 - 8/38
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B - 1049 Brussels